

[Knud Bro.]

Med hensyn til u-landene synes jeg også, det er overordentlig væsentligt at hæfte sig ved, at kun i et fællesskab er det muligt for os at gennemføre en u-landspolitik, som har virkelig tyngde, og som har mulighed for virkelig alvor at hjælpe de mennesker, vi gerne vil hjælpe. Man understreger også her fra topmødet det ansvar, vi har, som følger af de muligheder, vi har i et rigt Vesteuropa. Jeg ønsker at understrege ganske særligt, at jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at denne gruppe af lande i sit handlingsprogram for en ny u-landspolitik udtrykkeligt understreger, at u-landene selv skal deltage i udformningen af den politik, der skal lægges til rette. Det finder jeg overordentlig væsentligt, for jeg tror, at man hele vejen igennem i u-landspolitikken meget let løber ind i komplikationer, fordi man ikke i tide har bedt de mennesker om råd, som dog til syvende og sidst skal leve med den bistand, vi giver dem.

Med hensyn til regionalpolitikken synes jeg også, det er en naturlig fortsættelse af det, der er sket i Europa ikke mindst efter anden verdenskrig, at vi tager et medansvar for alle de områder, som er i den verdensdel, vi selv lever i. Men jeg vil også understrege, at det begrænser jo ikke vore muligheder for at gennemføre en dansk regionalpolitik, og det overflødiggør sandelig heller ikke det arbejde, der skal gøres for at sikre, at hele det danske land kommer til at fungere og får de udviklingsmuligheder, som vi ønsker.

Socialpolitikken skal jeg også knytte et par bemærkninger til. Også på dette område som på de andre områder gælder, at vi ønsker et øget samarbejde, og det gælder også, at vi finder det overordentlig realistisk og fornuftigt, at man på det forholdsvis uforpligtende plan, hvorpå topmødet endte, vedtager nogle faste køreplaner, således at vi har en mulighed for at se, hvornår vi kan få resultater frem, og hvornår vi kan få noget at tage stilling til her i folketinget og i øvrigt i Europa. Jeg synes, det er en væsentlig side af den socialpolitik, man lægger til rette, som vel snarere er en arbejdsmarkedspolitik, som det allerede er fremhævet, at man inddrager arbejdsmarkedets parter i tilrettelæggelsen af den. Jeg tror ikke, det er muligt at lave en markedspolitik eller en økonomisk politik i det hele taget, uden at

arbejdsmarkedets parter i vidt omfang føler et medansvar og i allerhøjeste grad er inddraget i overvejelserne. Vi hæfter os også ved, at man tilstræber i Fællesskabet, at der bliver øget medindflydelse for medarbejderne i virksomhederne, og at der bliver en større trivsel i arbejdet for den enkelte.

Med hensyn til den økonomisk-monetære union vil jeg også give tilslutning til på mit partis vegne for det første ideen i den og for det andet, at man også her har vedtaget en køreplan. Jeg kan ganske enkelt ikke se, hvordan man ellers skulle komme frem, og jeg er mere enig med hr. Poul Dalsager, når han siger, at man snarere kunne have grund til måske at være en smule skuffet over, at man ikke kunne komme længere, end over, at man nu faktisk tager fat om problemerne og prøver at stille en plan eller en model op for, hvorledes det er muligt at løse de problemer, som har været en akilleshæl i hele den europæiske udvikling. Det undrer mig, at hr. Gert Petersen forbavses over, at resolutionerne af marts 1971 og marts 1972 kan godtages. Det har vi betragtet som en forudsætning hele tiden.

Det er selvfølgelig værd at hæfte sig særlig ved valutasamarbejdet. Vi har i de seneste år også oplevet kriser som følge af mangel på samarbejde, og hvis jeg skulle sige det både historisk, men også stærkt, så var det måske den største værdi, vi fik ud af anden verdenskrig, at vi lærte, at hvis vi ikke samarbejder på det økonomiske område, så vil den verdensdel, vi befinder os i, leve i stadige kriser, som kan sætte lunten til være tønder.

Med hensyn til industri-, videnskabs- og teknologipolitikken har jeg ikke mange bemærkninger, bortset fra den, at det må være i alles interesse, at vi nedbryder kunstige skranke og skel, således at varerne produceres dér, hvor det kan gøres bedst og billigst til gavn for alle, som så kan producere andre ting i givet fald.

Om det politiske samarbejde skal jeg heller ikke sige meget. Der har været ført forhandlinger her i tinget om det adskillige gange, og man har ligesom lagt i den debat, at det kunne være farligt osv., som om det skulle være politiske forhandlinger, hvor de store lande kunne sidde på de andre, eller hvor et flertal kunne majorisere. Det, der er tale om, det er jo politiske, udenrigspolitiske